

Digital Marketing Support ApS

Folketinget
Christiansborg
1240 København K

Frederiksberg, den 14. november 2014

Folketinget og offentligheden vildledt med opdigtede og falske rettigheder fra USA og ført bag lyset i et forsøg på at dække over en velorganiseret finansiel- og cyberkriminalitet i forbindelse med dommerbijobberi. Domæneloven vedtaget på falsk grundlag

Erhvervs- og Vækstministeriet skabte opbakning til domæneloven på grundlag af urigtige og falske oplysninger. Med usandheder og fortilser forsøger ministeriet at dække over en velorganiseret finansiel- og cyberkriminalitet, hvor et netværk af bagmænd og bijobsdommere i årevis har beriget sig ved salg af licens for opdigtede og falske rettigheder fra USA.

Erhvervs- og Vækstministeriet har i lang tid siddet med såvel viden som dokumentation for, at Folketinget gennemgående blev vildledt til at vedtage domæneloven på grundlag af opdigtede rettigheder fra USA og på grundlag af foreningen DIFO's fiktive overtagelse af internet-leverandørernes (ISP'ernes) domænekundeporteføljer og rettigheder via brancheforeningen FIL.

Ministeriet valgte ikke at orientere Folketinget og offentligheden om problemerne, som det daværende Videnskabsministerium forsøgte at løse i stilhed, bl.a. med det mislykkede valg af Afilias og DotDK som administratorer for ».dk« og skift til administrationsmodellen »*Shared Registry System*«, noget der var uventet og overraskende for mange medlemmer af Folketinget, idet Folketinget og offentligheden gennemgående blev ført bag lyset.

I den reviderede domænelov åbner Erhvervs- og Vækstministeriet døren på klem for en mulig administration af ».dk« ved »*Shared Registry System*«, men holder fortsat Folketinget og offentligheden bag lyset omkring den reelle baggrund og problemerne med det »*Sole registry System*«, som foreningen DIFO har indført i Danmark, problemer som endnu ikke er løst.

Foreningen DIFO's »*Sole Registry System*«, hvor registranter af ».dk«-domænenavne påstås kun at have fået deres domænenavne »til låns« efter en påstået »*masseaftale med foreningen DIFO*«, og hvor ISP'ernes påstås kun at være »forhandlere/melleghandlere« af DIFO's - og efter domæneloven, den danske stats - rettigheder til ».dk«, er bygget på DIFO's opdigtede og falske rettigheder fra USA og på DIFO's fiktive overtagelse af ISP'ernes kundeporteføljer og rettigheder.

Dette har Erhvervs- og Vækstministeriet været klar over i lang tid. Ministeriet har øjensynligt vurderet det vigtigere for regeringen at stikke Folketinget og offentligheden en "nødløgn" og dække over den velorganiseret finansiel og cyberkriminalitet, med højtplaceret embedsmænd og bijobsdommere som gerningsmænd, end at komme frem med sandheden og leve op til sine forpligtelser og værne om retssamfundets grundlæggende værdier.

Flere hundredetusinder borgere og virksomheder er i årevis blevet franarret penge, rettigheder og formuegoder mens bagmændene til bedraget uretmæssigt har skaffet sig millioner af kroner på deres opdigtede og falske rettigheder fra USA og fået vedtaget love på falsk grundlag.

Det er rystende og stærkt anfægteligt, at en regering kan acceptere, at der forgår noget så illegalt og uacceptabelt, og i årevis med vildledning har holdt hånd over den organiserede økonomiske kriminalitet mens Folketinget og offentligheden holdes for nar. Hele sandheden skal frem i lyset.

Systematisk svigt

I det følgende skal vi kort dokumentere og redegøre for,

- 1) at Folketinget og offentligheden groft er blevet vildledt og ført bag lyset i forhold til domænenavne og ».dk«, og at dette er sket i forbindelse med dommeres bijobberi;
- 2) at Folketinget selvsagt kan vedtage love om domænenavne og om ».dk« uafhængigt af foreningen DIFO's opdigtede og falske rettigheder fra organisationen ICANN;
- 3) at internetleverandørerne (ISP'erne) og domæneregistranter i årevis er blevet snydt og bedraget med foreningen DIFO's opdigtede rettigheder fra USA og Folketinget vildledt med en fiktiv overdragelse af disse falske rettigheder fra USA til den danske stat;
- 4) at hverken foreningen DIFO eller den danske stat har fået rettighederne til ».dk« fra den amerikanske organisation ICANN og USA's regering, eller har overtaget hverken ISP'ernes kundeporteføljer og rettigheder eller registranternes rettigheder til deres domænenavne;
- 5) at registranter af .dk-domænenavne ikke har fået deres domænenavne »til låns«, hverken fra foreningen DIFO, organisationen ICANN, USA's regering eller den danske stat;
- 6) at foreningen DIFO ingen reel opbakning har for sit virke, som hverken er forankret i internetsamfundet eller i et demokratisk fundament, men alene er forankret i foreningens opdigtede og falske rettigheder fra USA. I modsætning til andre private foreninger har foreningen DIFO's medlemmer ikke ønsket at bakke op om deres forening DIFO, ved at betale kontingenter til DIFO og indgå medlemsoverenskomster og implementere DIFO's politik og regelsæt via medlemmernes egne respektive vedtægter og forretningsbetingelser;
- 7) at foreningen DIFO's krav om betaling af licensafgift på ca. 5 mio. kroner årligt for foreningens opdigtede rettigheder fra USA, jf. **bilag 1**, er direkte svindel og bedrageri. Licensbetalingerne er gået videre til bagmændene, herunder bijobsdommere fra højesteret, også efter vedtagelsen af domæneloven, hvor DIFO overdrog de opdigtede rettigheder til den danske stat, og hvor licenskravet derefter burde tilfalde statskassen og ikke foreningen DIFO;
- 8) at Erhvervs- og Vækstministeriet har svigtet sin oplysningspligt og sandhedspligt og tilsynspligt i forhold til internettet og domænenavne;
- 9) at der er behov for at genetablere retssikkerheden omkring internettet og domænenavne i Danmark. Domænenavne udgør en helt central del af den identitet, som brugere og virksomheder anvender formuer og omfattende ressourcer til at skabe på internettet. Hverken identiteten eller de underliggende domænenavne er »til låns« fra DIFO eller den danske stat;
- 10) at domæneloven ikke opfylder de retsstatsprincipper, der gælder inden for EU og i Danmark, idet loven bygger på foreningen DIFO's opdigtede og falske rettigheder fra USA og på foreningens fiktive og falske overtagelse af ISP'ernes kundeporteføljer og rettigheder.

Skeletterne fra Helge Sanders tid som Videnskabsminister

Domæneloven blev i sin tid fremsat af den daværende videnskabsminister Helge Sander som en håndsrekning til foreningen DIFO i kølvandet på omfattende retssager mellem DIFO og Digital Marketing Support (DMS), hvor DMS anfægtede foreningens rettigheder fra USA til ».dk«.

Ikke alene blev Folketinget vildledt til at vedtage domæneloven på grundlag af falske og opdigtede rettigheder fra USA og på grundlag af foreningen DIFO's fiktive overtagelse af ISP'ernes rettigheder, men også ministrenes tilsyn med lovens anvendelse er fuldstændigt svigtet.

Siden lovens vedtagelse har der fra ministrenes side ikke været nogen kontrol med hverken lovens anvendelse eller bagmændene til DIFO og dets nævns agerende med loven.

Såvel den daværende videnskabsminister Helge Sander som den nuværende ansvarlige minister, Erhvervs- og Vækstminister Henrik Sass Larsen, har accepteret hvad som helst fra foreningen DIFO og Klagenævnet for Domænenavne, uden at spørge hvad det er, til hvem eller hvorfor.

Dokumenteret oplysninger om organiserede svindel i DIFO og klagenævnet, og om borgere, der på åbenlys retsstridig vis er blevet frataget rettigheder til domænenavne, som de i årevis har ejet, har ministrene valgt at overhøre, selvom DIFO og klagenævnet agerede med ministrenes mandat.

Heller ikke vedvarende oplysninger om manglende konkurrence og innovation på ».dk«, som bl.a. resulterede i DK Hostmaster A/S' salg af uvirksomme æøå-domænenavne til mange borgere og virksomheder, fik ministrene til at reagere på DK Hostmaster A/S' manglende indsigt, teknisk inkompetence og langsommelighed. Tilsvarende æøå-domænenavne virkede nemlig upåklageligt, blot de blev registreret med endelsen .co.dk. Men det måtte registranterne ikke for DIFO, for det skaber konkurrence til DIFO og DK Hostmaster A/S og giver valgfrihed til registranterne.

Registranterne fik heller ikke nogen hjælp i deres forgæves forsøg på at få DIFO og DK Hostmaster A/S til at refundere de ca. 30 mio. kroner, som DK Hostmaster A/S - grundet retsstridig monopol - havde opkrævet for de uvirksomme æøå-domænenavne.

Virksomheder med konkurrerende aktivitet til DIFO og DK Hostmaster A/S fik frataget - eller forsøgt frataget - deres domænenavne retsstridigt, jf. bl.a. retssagerne om co.dk, som kulminerede med Helge Sanders fremsættelse af domæneloven bygget på opdigtede rettigheder fra USA.

Foreningen DIFO's illegale greb om rettigheder til ».dk« er flere gange blevet brugt til at krænke og undertrykke den demokratiske ytringsfrihed og til at udøve retsstridig censur på internettet. Kritiske synspunkter kan på nuværende tidspunkt ikke fremføres på internettet på et .dk-domænenavn, da registranten risikerer at miste retten til sit domænenavn, blot foreningen DIFO eller dets klagenævn ikke er enige i de synspunkter, der bliver fremført på adressen.

Erhvervs- og vækstministeriet har i mange sammenhænge fungeret som en forlænget arm for DIFO's bagmænd og ukritisk videreekspereret bestillinger. Domæneloven er nu indrettet således, at ingen andre end DIFO kan opfylde lovens betingelser for at være "*administrator*" for ».dk«.

Bagmændenes ønske om, helt at droppe det i forvejen farcelignende udbud af ».dk«, er nu indført i den reviderede domænelov. Fremover kan ministeren droppe farceudbuddet af ».dk« for direkte - og i strid med reglerne om fri konkurrence og markedsvilkår indenfor EU - at forlænge foreningen DIFO's "*tilladelse til at være administrator*".

Organiseret økonomisk- og cyberkriminalitet og svindel i forbindelse med dommerbijobberi

Foreningen DIFO's bagmænd - navnlig Mads Bryde Andersen og hans daværende underbo på privatadressen i København, højesteretsdommer Lene Pagter Kristensen, og hendes kollega fra Dommerudnævnelsesrådet, landsdommer Kaspar Linkis - har fra starten gjort det klart, at deres mål var den enorme værdi, der ligger i rettighederne på internettet og domænenavne.

Med opdigtede rettigheder fra USA og en fiktiv overtagelse af ISP'ernes kundeporteføljer fik de den daværende videnskabsminister Helge Sander til at fremsætte domæneloven på et svigagtigt grundlag og frarøve mange borgere og virksomheder rettigheder, formuegoder og penge.

Som eksempler på domænenavne, som en borger eller en mindre virksomhed har ejet i årevis, men som DIFO og dets nævn - ved åbenlys svigagtige, tvivlsomme eller kontroversielle afgørelser - har fravristet ejeren til fordel for bijobsleverandører og venner, kan nævnes orango.dk, nets.dk, laerkevang.dk, arkitekten.dk, advokat.dk, advokater.dk, eof.dk, energi.dk og klonk.dk.

DIFO og Klagenævnet for Domænenavne v/ højesteretsdommer Lene Pagter Kristensen og landsdommer Kaspar Linkis blev taget på fersk gerning mens de svindede og misbrugte en falsk klage til at træffe en afgørelse om, at co.dk, som foreningen DIFO i årevis forgæves har forsøgt at tvangsovertage, skulle inddrages til fordel for DIFO, jf. klagenævnets jr. nr. 2009-0128.

Selv med klare bevisførelser, der tvang klageren til at trække den falske klage tilbage, forsøgte højesteretsdommer Lene Pagter Kristensen ihærdigt at få den svigagtige afgørelse fuldbyrdet. På klagerens regning anmodede højesteretsdommeren DK Hostmaster A/S om at fuldbyrde den svigagtige inddragelse til fordel for DIFO, og erklærede sagen for endeligt afsluttet.

Både klageren og den indklagede, Digital Marketing Support ApS (DMS), blev tvunget til unødige at bruge yderligere ressourcer på sagen, med skriverier til bl.a. IT- og Telestyrelsen og trussel mod DK-Hostmaster A/S, for at blokere fuldbyrdelsen af højesteretsdommerens svigagtige afgørelse.

Selvom højesteretsdommeren erklærede sagen for endeligt afsluttet den 16. november 2011, fortsatte dommeren at vildlede offentligheden med, at sagen fortsat var verserende i 2014. Efter at DMS var begyndt at dementere højesteretsdommerens og kollegaers urigtige oplysninger, skiftede de deres forklaringer, og forsøger nu at forsvare sig med, at de fra deres advokat ikke har fået status på sagen, idet de var blevet stævnet for det fusk og den svindel, der var sket i sagen.

Dommerne Lene Pagter Kristensen og Kaspar Linkis har til d.d., november 2014, endnu ikke offentliggjort en redegørelse for det passerende i sagen. Grunden den store divergens mellem deres oplysninger og det faktum, at deres afgørelse ikke blev fuldbyrdet - fordi den beviseligt var svigagtig og blev blokeret - er der fortsat forvirring i offentligheden omkring afgørelsen.

Foreningen DIFO og Klagenævnet for Domænenavne er hverken åben, gennemsigtig eller ikke-diskriminerende. Her bliver borgere og virksomheder snydt og bedraget til fordel for venner og bijobsleverandører, alt sammen dækket ind bag domæneloven bygget på opdigtede rettigheder.

Og ansvaret for den vildledning af Folketinget og offentligheden, der er sket i forbindelse med fremsættelse af domæneloven på grundlag af falske og opdigtede rettigheder fra USA og på grundlag af foreningen DIFO's fiktive overtagelse af ISP'ernes kundeporteføljer og rettigheder, ligger hos den daværende videnskabsminister Helge Sander og hans embedsmænd.

Hele sandheden skal frem i lyset

Både det daværende Videnskabsministerium, med Helge Sander i spidsen, og det nuværende Erhvervs- og Vækstministeriet, med Henrik Sass Larsen i spidsen, har i årevis haft kendskab til den organiserede kriminalitet med domænenavne og svindlen med opdigtede rettigheder fra USA.

Hverken USA's regering eller organisationen ICANN har tildelt foreningen DIFO de rettigheder til ».dk«, som foreningen har opdigtet at have fået fra USA, og som foreningen ved domæneloven fiktivt overdrog til den danske stat og ved domæneloven eksklusivt fået retur til administration.

At det er gået så vidt, at Folketinget bliver ført bag lyset og vildledt til at vedtage love på grundlag af falske rettigheder fra USA for at dække over omfattende organiseret økonomisk kriminalitet, kan henføres til det omfattende bijobberi og afhængighedsforhold til bijobs, der eksisterer hos mange af landets højtplacerede embedsmænd, særligt højesteretsdommerne og "eksperterne".

I det konkrete tilfælde med domæneloven kan den vildledning af Folketinget og offentligheden der har fundet sted, direkte henføres til følgende bagmænd og deres omfattende bijobberi og afhængighedsforhold til bijobs: højesteretsdommer Lene Pagter Kristensen, landsdommer Kaspar Linkis, højesteretsdommer Jon Stokholm og prof. dr. jur. Mads Bryde Andersen.

Den anvendte fremgangsmåde med at dække over vennernes finansielle kriminalitet udstiller en kultur hos mange centraltplacerede embedsmænd, som er uacceptabel. Det udstiller et embedsværk og ministre, som fejler ved at se imellem fingre i forhold til noget, der er ulovligt og umoralsk.

Så snart en minister får sådan en viden, skal denne agere ved at undersøge sagen og bringe alt, hvad der sker af ulovligheder til ophør. Erhvervs- og Vækstministeriets forsøg på at dække over den organiserede økonomiske kriminalitet i forbindelse med bijobberi er ikke tillidsvækkende.

Ansvar for det svigt, der er sket i forbindelse med de falske og urigtige oplysninger, som på ny er lagt til grund for den reviderede domænelov, og svigt med tilsynspligten over for DIFO og Klagenævnet for Domænenavne, ligger hos Erhvervs- og Vækstminister Henrik Sass Larsen.

Det er også Erhvervs- og Vækstminister Henrik Sass Larsen, der politisk kan drages til ansvar for den vildledning af Folketinget i forbindelse med den reviderede domænelov og den omfattende svindel med rettigheder til domænenavne, der har fundet sted efter regeringsskiftet.

Folketinget og offentligheden skal da ikke holdes for nar. Og det er Erhvervs- og Vækstminister Henrik Sass Larsens opgave og pligt at bringe fuld åbenhed omkring domænesagen og pålægge sine embedsmænd at lægge de retsstridige metoder på hylden og komme frem med sandheden.

Erhvervs- og Vækstministeren og Klagenævnet for Domænenavne mangler stadig at orientere offentligheden om, at den af klagenævnet - med ministerens mandat og på vegne af ministeren - trufne afgørelse, jf. klagenavnets jr. nr. 2009-0128, er svigagtig og derfor blev blokeret for fuldbyrdelse. Offentlighedsorienteringen er påkrævet, da nævnet selv har offentliggjort afgørelsen uden de fornødne oplysninger om, at den var svigagtig og blev blokeret for fuldbyrdelse.

Erhvervs- og Vækstministeren mangler stadig at tage afstand fra den af klagenævnet, med ministerens mandat og på vegne af ministeren, anvendte fremgangsmåde i bl.a. sag nr. 2009-0128, som beviselig er svigagtig. Ministeren har heller ikke taget klart afstand til den omfattende organiserede svindel med domænenavne, som ministeriet udmærket har vidst, er stået på i årevis.

Folketinget og offentligheden ført bag lyset i forbindelse med den reviderede domænelov

Ved lovforslag L 66 vildledte Erhvervs- og Vækstminister Henrik Sass Larsen på ny Folketinget og offentligheden om ».dk« og om et eventuelt ».jylland«, og vildledte med flere urigtige oplysninger, bl.a. "at rettighederne til ».dk« er blevet særligt tildelt den danske stat", mens rettighederne til et eventuelt ».jylland« bliver tildelt andre.

Faktum er imidlertid det stik modsat af hvad, ministeren har oplyst Folketinget og offentligheden. Topdomænenavne, som den danske stat har fundet frem til og fået oprettet i domænenavne-systemet, f.eks. ».danmark«, tilhører den danske stat. Dette gælder naturligvis også et eventuelt ».jylland«, som vil tilhøre initiativtageren, f.eks. den danske stat eller regionen, akkurat som f.eks. ».eu«, som Europa har fundet frem til og fået oprettet, tilhører Europa.

Topdomænenavnet ».dk« derimod er noget det internationale ISO-agentur og organisationen IANA har fundet frem til, som standard internetbetegnelse for landområdet, og er oprettet af ISP'erne i samarbejde med organisationen IANA, til ISP'ernes brug ved udbud af domænenavne i landområdet, og har aldrig været særligt tildelt den danske stat eller overdraget til den danske stat.

Ejerskab af rettighederne til ».dk« - med licensbetalinger til DIFO - er noget DIFO's bagmænd og deres tidligere advokat, højesteretsdommer Jon Stokholm, har fundet på, og ved domæneloven fiktivt har overdraget til den danske stat. Ingen andre end domæneudvalget under Jon Stokholm har deltaget i den fiktive overdragelse af de opdigtede rettigheder fra USA til den danske stat.

Ved lovforslag L 66 vildledte desuden Erhvervs- og Vækstministeren på ny med DIFO's urigtige oplysninger om, at DIFO er administrator (*registry*) for ».dk« efter en overtagelse af ».dk« og en kundeportefølje fra foreningen FIL, selvom ministeriet udmærket vidste, at dette ikke er rigtigt.

Foreningen FIL har aldrig været administrator (*registry*) for ».dk« og har aldrig haft, endsige overdraget, rettigheder til ».dk« eller en kundeportefølje til DIFO, som på intet tidspunkt har været administrator (*registry*) for ».dk« eller fået rettigheder til ».dk« fra brancheforeningen FIL.

Brancheforening FIL administrerede medlemskabet af brancheforeningen FIL ved at fastsætte et regelsæt for medlemskredsen, indgå en hostmasteraftale på vegne af medlemskredsen, håndhæve brancheforeningens regelsæt via medlemmernes respektive forretningsbetingelser, opkræve kontingenter og ekskludere de medlemmer, der ikke overholdte brancheforeningens regelsæt.

Foreningen DIFO administrerer sine opdigtede rettigheder fra USA i forhold til ».dk«, og har solgt rettighederne i licens til DK Hostmaster A/S, jf. bl.a. **bilag 1**. Ved domæneloven overdrog DIFO de opdigtede rettigheder til den danske stat og derefter fik disse retur til administration.

Ingen af organisationerne oplistet som medlemmer af foreningen DIFO (Dansk Industri, Dansk Erhverv, Advokatsamfundet, Danske Advokater, Finansrådet, Horesta, FDIH mfl.) har givet DIFO deres opbakning ved at betale kontingenter til DIFO og indføre i deres egne vedtægter et medlemskrav, der forpligter medlemmerne at implementere og håndhæve foreningen DIFO's beslutninger og regelsæt via medlemmernes respektive vedtægter og forretningsbetingelser.

Det er denne manglende reelle opbakning til DIFO, der har ført til foreningens bedrageri i forhold til ».dk«, med opdigtede rettigheder fra USA. Foreningen DIFO's virke er udelukkende holdt kunstigt i live, gennem en domænelov bygget på falske og opdigtede oplysninger.

Intet behov for den danske stats ejerskab af rettighederne til ».dk« eller ».jylland«

I kraft af sin territorialhøjhed og suverænitet kan den danske stat principielt vedtage love om hvad som helst, og selv sagt kan vedtage love om internettet og domænenavne, herunder især om domænenavne med geografisk tilknytning til Danmark, f.eks. ».dk«, ».jylland« og ».danmark«.

Den danske stat er således ikke nødtvunget til at eje rettigheder til hverken ».dk« eller ».jylland« for at kunne vedtage den generelle erhvervsregulerende lov, som domæneloven siges at være.

At den danske stat principielt kan vedtage love om hvad som helst betyder imidlertid ikke, at den daværende regering, ved en domænelov tilvejebragt på grundlag af falske rettigheder fra USA, kan overtage ISP'ernes rettigheder og videregive dem til foreningen DIFO, og forvandle ISP'erne til »forhandlere/melleghandlere« af ISP'ernes egne services og ydelser, og reducere registranter af .dk-domænenavnes rettigheder, således at registranterne kun får deres domænenavne »til låns«.

Ifølge foreningen DIFO og deres tidligere advokat, højesteretsdommer Jon Stokholm, som var formand for domæneudvalget, udgør domæneloven den lovmæssige kodifikation af foreningen DIFO's rettigheder til ».dk«. Disse rettigheder har vist sig at være opdigtede og falske.

Hverken ISP'erne eller registranterne har afgivet eller overdraget deres rettigheder til hverken foreningen DIFO eller den danske stat. Rettighederne til internettet og domænenavne er ikke »til låns«, hverken fra foreningen DIFO, ICANN, USA's regering eller den danske stat.

Landets love skal være tilvejebragt på legal vis og på grundlag af sandfærdige oplysninger, hvilket ikke er tilfældet med domæneloven affattet af højesteretsdommer Jon Stokholm og hans venner. Regeringen er derfor nød til at finde et andet grundlag at lovgive om ».dk« på, end at overtage opdigtede og falske rettigheder fra USA og erklære internetrettigheder som værende »til låns«.

Det daværende Forskningsministeriums oprindelige plan om omorganisering af hostmasterfunktionen, jf. **bilag 3**, er en mulighed. Den baserer sig på såvel ISP'ernes rettigheder til at administrere ».dk« som på registranternes ejerskab af rettigheder til deres .dk-domænenavne. Det er denne plan om omorganisering af dk-hostmasterfunktionen, som foreningen DIFO og højesteretsdommer Jon Stokholm har forplumret med DIFO's opdigtede rettigheder fra USA.

Domæneloven skal bringes i overensstemmelse med retsstatsprincipperne inden for EU. Det er regeringens ansvar at løse problemet, og helst uden "nødløgne" og vildledning.

Modsat foreningen DIFO, som har opdigtet rettigheder til ».dk« for at kunne opkræve ca. 5 mio. kr. årligt i »licens«, kan den danske stat - indenfor skattereglerne i EU - ved lov opkræve skatter og afgifter på domænenavne til indbetaling til statskassen - og ikke til DIFO, som det er sket.

Foreningen DIFO's krav om licens på ».dk« er ren svindel og bedrag. Dette skal stoppes. Det er ganske uacceptabelt, at nogle myndigheder tilsyneladende tager borgerne for nar og forsøger at dække over den organiserede svindel. Sagen skal belyses, svindlen skal bringes til ophør og bagmændene holdes til ansvar for deres gerninger. Alt andet er utilfredsstillende.

Med den på illegal vis tilvejebragte domænelov har man politisk skruet den dynamiske udvikling på området tilbage i tiden, fra et moderne internetsamfund til Sovjetunions tid, med statsstyret monopoler, tilladelser, kammerateri og vennetjenester. Dette er ganske uacceptabelt.

Foreningen DIFO's opdigtede rettigheder fra USA og domæneloven

Ved stiftelse af foreningen DIFO påstod bagmændene falskeligt, jf. bl.a. **bilag 1 og 2**, at foreningen havde fået rettighederne til ».dk« fra USA's regering via organisationen ICANN.

På denne baggrund indførte DIFO et »*Sole Registry System*« og bestemte, at registranter af ».dk«-domænenavne fremover kun har deres domænenavne »til låns« og at ISP'erne fremover kun er »forhandlere/mellemhandlere« af DIFO's rettigheder fra ICANN i forhold til ».dk«.

Med de opdigtede rettigheder fra USA som retsgrundlag besluttede DIFO at inddrage flere værdifulde generiske domænenavne fra registranter, og påbegyndte inddragelserne med domænenavnet co.dk. Dette blev straks anfægtet af Digital Marketing Support ApS (DMS).

Sagen endte ved domstolene og Østre Landsret nedlagde et forbud mod DIFO's beslutning, da det blev påvist, at DIFO ikke som påstået havde fået rettighederne til ».dk« fra USA.

Inden retssagerne var endeligt afsluttet og forholdet tilstrækkeligt belyst, intervenerede den daværende videnskabsminister Helge Sander. Han nedsatte et lovforberedende udvalg, ledet af DIFO og deres tidligere advokat, højesteretsdommer Jon Stokholm. Ved domæneloven overdrog DIFO sine opdigtede rettigheder til den danske stat og sikrede sig at få dem retur til administration.

Det blev efterfølgende indgående dokumenteret ved retssagerne - og tilstået af DIFO - at foreningen slet ikke havde fået de rettigheder til ».dk«, som foreningens bagmænd falskeligt havde påstået at foreningen havde fået fra USA, og ved domæneloven overdraget til den danske stat.

De grundlæggende oplysninger, som den daværende videnskabsminister Helge Sander har brugt som fundament for domæneloven, har viste sig at være opdigtet, falske og urigtige.

Foreningen DIFO's rettigheder til ».dk« var ganske enkelt fiktive, og overdragelsen til den danske stat ligeledes fiktivt. Foreningen har slet ikke været berettiget til at indføre et »*Sole Registry System*« eller bestemme, at registranter af ».dk«-domænenavne kun har deres domænenavne »til låns« eller at ISP'erne kun er »forhandlere/mellemhandlere« af foreningens rettigheder til ».dk«.

Derfor forsøgte det daværende Videnskabsministerium at vende tilbage til de oprindelige domænenavnerettigheder før stiftelsen af DIFO, jf. den oprindelige aftale mellem det daværende Forskningsministeriet og brancheforeningen FIL, om omorganisering af dk-hostmasterfunktionen, bygget på en robust konkurrence og på et system, hvor registranterne »ejer« rettighederne til deres domænenavne, som de kan »tage med sig ved skift af leverandør«, jf. **bilag 3**.

Videnskabsministeriet udpegede Afiliat og DotDK som administrator af ».dk« med henblik på et skift fra DIFO's »*Sole Registry System*« til den globale standard »*Shared Registry System*«.

Imidlertid stod Videnskabsministeriets manglende ærlighed omkring problemet med DIFO's falske rettigheder fra USA i vejen for ændringen væk fra DIFO's »*Sole Registry System*«. Udpegningen af Afiliat og DotDK som administratorer blev forkastet, da loven var skræddersyet til foreningen DIFO og deres »*Sole Registry System*«. En lovændring var påkrævet.

Den kontinuerlige manglende ærlighed og åbenhed hos nogle politikere er et stort demokratisk problem. Domæneloven hviler på falske rettigheder fra USA og på et stort bedrag, og på denne måde slet ikke opfylder de retsstatsprincipper, der gælder inden for EU og i Danmark.

Videnskabsminister Helge Sander og licensmillioner til vennerne

Med henblik på at skaffe sig adgang til indtægter fra ISP'ernes salg af domænenavne i Danmark, ca. 50. mio. kr. årligt, opdigtede prof. dr. jur. Mads Bryde Andersen og højsteretsdommer Lene Pagter Kristensen rettigheder til ».dk« fra USA's regering og ICANN til deres forening DIFO.

Ved aftalen vedlagt som **bilag 1**, som Mads Bryde Andersen og hans DIFO-kollega Martin von Haller Grønbæk ved en retsstridig selvkontrahering har underskrevet på vegne af både DIFO og det skuffeselskab, som de købte til formålet og omdøbte DK Hostmaster A/S, gjorde de krav på 10 kr. om året pr. domænenavn i »licens« for foreningen DIFO's opdigtede rettigheder til ».dk«. Licensbeløbet skulle ifølge aftalen opkræves hos registranter og viderebetales til DIFO.

På baggrund af Østre Landsrets underkendelse af DIFO's opdigtede rettigheder fra USA, og på DIFO's begæring, nedsatte den daværende videnskabsminister Helge Sander et lovforberedende udvalg, hovedsagligt bestående af DIFO's medlemmer, ledelse og repræsentanter.

Højsteretsdommer Jon Stokholm, der tidligere var DIFO's advokat i retssagerne om de opdigtede rettigheder fra USA, blev udpeget som formand for domæneudvalget. Foreningens stifter og formand, Mads Bryde Andersen, blev udpeget som næstformand for domæneudvalget.

Domæneloven blev derefter bygget på de samme opdigtede og falske rettigheder fra USA, som Østre Landsret allerede havde underkendt, og på foreningen DIFO's fiktive overtagelse af ISP'ernes kundeporteføljer og rettigheder via brancheforeningen FIL.

For deres medvirken til at føre Folketinget og offentligheden bag lyset fik medlemmerne af domæneudvalget vennetjenester og en andel af de ca. 5 mio. kroner, som foreningen DIFO årligt opkræver i licens for de opdigtede rettigheder fra USA. Beløbet er løbende udbetalt til de medvirkende via bijobs, bl.a. hos foreningen DIFO og datterselskabet DK Hostmaster A/S.

Domæneloven blev sat i værk af bagmændene Mads Bryde Andersen, Lene Pagter Kristensen, Kaspar Linkis og Jon Stokholm for at dække over deres bijobsnetværkets omfattende organiserede økonomiske kriminalitet. Med loven førte de Folketinget og offentligheden bag lyset mens de franarrede ISP'ere og registranter rettigheder og adskillige millioner af kroner.

Domæneloven er daværende videnskabsminister Helge Sanders skalkeskjul for vennernes organiserede finansiel- og cyberkriminalitet. ISP'ernes rettigheder før og efter stiftelse af foreningen DIFO er de samme. ISP'erne er de retmæssige leverandører af domænenavne, og er ikke »forhandlere/mellemløbere« af foreningen DIFO's rettigheder til ».dk«.

Registranter af .dk-domænenavne ejer rettighederne til deres domænenavne, og var ikke forpligtet til at underkaste sig forening DIFO's bestemmelser og regler eller til at betale licens til foreningen.

Allerede ved afgørelsen af 30. august 2002 i sag B-2966-00 fik nogle dommere i Østre Landsret styr på foreningen DIFO's opdigtede rettigheder i forhold til ».dk« og domænenavne i Danmark.

Østre Landsret blev dog trynet ned politisk, af den daværende videnskabsminister Helger Sander og vennerne Mads Bryde Andersen, Lene Pagter Kristensen, Kaspar Linkis og Jon Stokholm, som på tidspunktet havde akut problemer med at skaffe et juridisk fundament for bl.a. licensbetalinger, som forening DIFO allerede havde opkrævet for sine opdigtede og falske rettigheder til ».dk«.

Folketinget misbrugt til at dække over organiseret økonomisk- og cyberkriminalitet i forbindelse med dommerbijobberi

Foreningen DIFO's påståede rettigheder fra ICANN dannede grundlag for bl.a.: (1) DIFO's krav om ca. 5 mio. kr. om året i *licens* på ».dk«; (2) DIFO's »*Sole Registry System*« og DIFO's eneret som leverandør af .dk-domænenavne; (3) forvandlingen af ISP'erne om til »forhandlere og mellemhandlere« af DIFO's rettigheder til ».dk«; (4) DIFO's ændring af rettigheder så registranter kun får deres domænenavne »til låns«, (5) DIFO's regler om inddragelse af .dk-domænenavne.

Derfor var det centralt for DIFO's bagmænd, der var overrepræsenteret i domæneudvalget, at påstanden om ICANN's tildeling af ».dk« til foreningen DIFO blev videreført i domæneloven. I deres betænkning og lovgrundlaget overdrog domæneudvalget DIFO's opdigtede rettigheder fra USA til den danske stat, mod DIFO's erklæring om, ikke at ville gøre et erstatningskrav vedr. »*ekspropriationen*« af de opdigtede rettigheder fra USA gældende. Herefter skete der ikke yderligere i forhold til overdragelsen af de fiktive rettigheder fra USA til den danske stat.

Faktum er, at såvel DIFO's rettigheder til ».dk« som overdragelsen til den danske stat var et fupnummer. ICANN 's kontrakt vedr. landekodedomænenavne som ».dk«, den såkaldte »*IANA-kontrakt*«, giver ganske enkelt ikke ICANN en kompetence til at kunne overdrage et landekodedomænenavn som ».dk« til en stat - uanset om det er den danske stat eller en bananstat.

ICANN's kontrakter sågar forbyder ICANN at ændre på den etablerede politik vedrørende landekodedomænenavne og deres administratorer. ICANN's chefjurist, Louis Touton - manden der indgik aftalerne med USA's regering - har flere gange påpeget, at ingen regering ejer sit landekodedomænenavn. Og det er foreningen DIFO og domæneudvalget udmærket klar over.

Regeringerne har indflydelse på flere af de mange faktorer, der skal tages stilling til, når en administrator skal udskiftes. I ICANN's dokumenter har chefjuristen flere gange fremhævet såvel regeringernes manglende ejerskab af deres landekodedomænenavne som regeringernes indflydelse på de faktorer, der skal tages stilling til, når en administrator skal udskiftes. Her fremgår bl.a.:
»... *Selvom disse faktorer er ønsker fra regeringen i det pågældende land, "ejer" ingen regering sit ccTLD [landekodedomæne] og kan ikke beordre ICANN eller [USA's] handelsministeriet til at tage skridt med hensyn til et ccTLD. I henhold til den gældende politik "ejes" ccTLD'erne faktisk slet ikke på nogen måde; de stilles til rådighed til gavn for hele internetsamfundet.*«

Derfor var det heller ikke ICANN's kontrakt vedr. landekodedomænenavne som f.eks. ».dk«, *IANA-kontrakten*, som DIFO og domæneudvalget lagde til grund for ICANN's påståede kompetencer til at overdrage ».dk« og domænekundeporteføljer til DIFO og til den danske stat.

I stedet for *IANA-kontrakten*, der omhandler landekodedomænenavne - men ikke giver ICANN de fornødne kompetencer - henviste DIFO og domæneudvalget fejlagtigt til en helt anden aftale mellem USA's regering og ICANN, nemlig aftalememorandum af 25. november 1998, omhandlende bl.a. private topdomænenavne, som f.eks. »*jylland*« og »*danmark*«, som såvel DIFO som den danske stat kan få oprettet og eje rettighederne til.

Rettighederne til det allerede etablerede landekodedomæne ».dk« og kundeporteføljerne derimod kunne ICANN hverken overdrage til DIFO eller den danske stat. Domæneudvalget og DIFO har hele tiden vist, at de tog Folketinget og danskerne ved næsen, da de overdrog DIFO's opdigtede rettigheder til den danske stat og fik dem leveret hvidvaskede tilbage til DIFO til administration.

Foreningen DIFO's fiktiv overtagelse af ISP'ernes domænekundeporteføljer via brancheforeningen FIL og DIFO's fiktiv overtagelse af rettighederne til ».dk« fra ICANN

Som det tydeligt fremgår af udskrifterne af 16. november 1996 og af 26. august 1999 fra databasen over administratorer af landekodedomænenavne, **bilag 4 og 5**, var det selskabet DKnet A/S, CVR nr. 18 01 37 46 (navnforandring til DK Hostmaster A/S i 1998, se udskrift på **bilag 6**), der frem til år 2000 var administrator (*registry*) for ».dk« og var registreret i IANA's administratordatabase.

Foreningen FIL derimod har hverken været administrator for ».dk« eller været registreret i IANA's administratordatabase. FIL har aldrig haft nogen domænekundeportefølje eller ejet rettighederne til hverken ».dk« eller ISP'ernes kundeporteføljer. FIL var en brancheforening - punktum.

Registreringen af administratorer i IANA's database i USA har den praktisk funktion, at den guider ISP'ere verden over til at finde frem til administratorer af topdomænenavne. Registreringen af DKnet A/S i IANA's administratordatabase i USA indebar ikke, at DKnet A/S havde fået rettighederne til ».dk«, som *i henhold til den gældende politik faktisk slet ikke kan ejes på nogen måde, men alene er stillet til rådighed til gavn for hele internetsamfundet.*

DKnet A/S og dets ejer, Tele Danmark A/S, var derfor nødt til, via brancheforeningen FIL, at indgå en hostmasteraftale med ISP'erne i Danmark, ejerne af domænekundeporteføljerne under .dk-topdomæne, for at få DKnet A/S' juridiske rettigheder og kompetencer fastsat.

Brancheforeningen FIL har på intet tidspunkt indgået aftaler med registranter af .dk-domænenavne eller overdraget nogen kundeportefølje eller aftaler til foreningen DIFO, således som det fejlagtigt er blevet lagt til grund for flere domstolsafgørelser og domæneloven. Hverken foreningen FIL eller DIFO har været administrator (*registry*) for ».dk« eller haft kundeporteføljer under ».dk«.

Administratorerne (*registry*) for ».dk« var DKnet A/S og den nuværende DK Hostmaster A/S, som begge har til opgave at udføre en hostmasterfunktion for ISP'erne, dvs. at varetage en DNS- og databasepasningsopgave for ISP'erne på betingelser og vilkår, som ISP'erne har fastsat i samarbejde med de relevante myndigheder, jf. den hostmasteraftale, som DKnet A/S havde indgået med ISP'erne via brancheforeningen FIL.

Foreningen DIFO's oplysninger om, at have overtaget rettighederne til ».dk« og en kundeportefølje med aftaler hos foreningen FIL, oplysninger som er lagt til grund for bl.a. domæneloven, er opdigtede, hvilket DIFO efterfølgende har anerkendt og tilstået ved domstolene.

Da det ikke er foreningen DIFO - men derimod ISP'erne - der leverer domænenavne til registranterne, er foreningen DIFO ikke den legitime part til at fastsætte vilkårene for ISP'ernes levering af domænenavne til ISP'ernes respektive kunder.

Foreningen DIFO kan - på lige fod med andre interesseorganisationer - varetage sine medlemmers interesser, ligesom f.eks. foreningen FIL gjorde, og opkræve kontingenter og fastsætte vilkår for medlemskab af foreningen og ekskludere medlemmer, der ikke overholder de fastsatte vilkår.

Foreningen DIFO's påståede overtagelse af ISP'ernes kundeporteføljer og overtagelse af rettigheder til ».dk« er ganske enkelt fiktivt og opdigtede. Registranternes aftaler med deres respektive ISP'ere er ikke blevet overtaget af hverken foreningen FIL eller DIFO, og registranterne ejer rettighederne til deres domænenavne, som de hverken har fået »til låns« fra foreningerne FIL eller DIFO, eller fra den danske stat.

DK Hostmaster A/S' direkte overtagelse af administrationen af ».dk« fra DKnet A/S

Med lånte 500.000 kr. i Unibank købte foreningen DIFO's bagmænd den 2. december 1999 skuffeselskabet A/S PSE NR. 5516 af 1. juli 1999 af advokatfirmaet Stakemann i København, jf. **bilag 8 side 1**. Selskabets udskrift er vedlagt som **bilag 7**, jf. CVR nr. 24 21 03 75.

Skuffeselskabet A/S PSE NR. 5516 af 1. juli 1999 købte derefter de 2 UNIX-maskiner og de arbejdspladser, som DKnet A/S anvendte til at varetage dk-hostmasterfunktionen og være administrator (*registry*) for ».dk«. Skuffeselskabet A/S PSE NR. 5516 af 1. juli 1999 overtog ved samme lejlighed selskabsnavnet »DK Hostmaster A/S« fra DKnet A/S.

Her er det vigtigt at bide mærke i, at den faktiske delegering af domænenavne i domænenavnesystemet, herunder delegering af topdomænenavne som ».dk«, sker fra navneservercomputere til navneservercomputere.

Den faktiske delegering af ».dk«-topdomænet fra domænenavnesystemets rodservere var sket til de 2 UNIX-maskiner, som DKnet A/S var »*System administrator*« for, hvilket vil sige at DKnet A/S var administrator (*registry*) eller hostmaster for ».dk« topdomænet i domænenavnesystemet.

Ved fra DKnet A/S at overtage de 2 UNIX-maskiner med delegeringen af ».dk«-topdomænet har Skuffeselskabet af 1. juli 1999 overtaget delegeringen af ».dk«-topdomænet fra DKnet A/S.

Foreningen DIFO derimod har intet overtaget i forhold til ».dk«-topdomænet. DIFO har fra advokatfirmaet Stakemann i København købt aktierne i skuffeselskabet A/S PSE NR. 5516.

Skuffeselskabet A/S af 1. juli 1999 – nu DK Hostmaster A/S – fortsatte derefter varetagelsen af administratoropgaven for ».dk«, blot med nye ejere, DIFO i stedet for Tele Danmark A/S. Skuffeselskabet af 1. juli 1999, DK Hostmaster A/S, har således overtaget delegeringen af ».dk« direkte fra DKnet A/S - og ikke fra foreningen DIFO, som intet har leveret i forhold til ».dk«.

Idet hostmasteraftalen mellem ISP'erne og DKnet A/S var udløbet i januar 1999, kunne DKnet A/S ikke i december 1999 overdrage hostmasteraftalen til skuffeselskabet af 1. juli 1999 (DK Hostmaster A/S), som derfor blev henvist til selv at afklare de juridiske forhold med ISP'erne, som jo er ejerne af kundeporteføljerne med .dk-domænenavne.

Registranterne havde ikke indgået deres aftaler med DKnet A/S, som ingen juridiske muligheder havde for at overdrage ISP'ernes kundeporteføljer til skuffeselskabet af 1. juli 1999. Som det bl.a. fremgår af **bilag 8 side 2**, kendte DKnet A/S heller ikke helt til identiteten af ejerne af de registrerede domænenavne eller til aftalerne mellem registranterne og deres respektive ISP'ere. Aftalen mellem DKnet A/S og skuffeselskabet af 1. juli 1999 var begrænset til skuffeselskabets overtagelse af selskabsnavnet »DK Hostmaster A/S« og de 2 UNIX-maskiner og arbejdspladserne.

Skuffeselskabet af 1. juli 1999 (DK Hostmaster A/S) var derfor nødt til at indgå en selvstændig hostmasteraftale med ejerne af kundeporteføljerne under ».dk«, ISP'erne, for at få de nødvendige juridiske rettigheder og mandat til at varetage administratoropgaven (*registry*) for ».dk«.

I stedet for at gå i dialog med ISP'erne med henblik på forhandling af indholdet af en evt. hostmasteraftale med skuffeselskabet, valgte DIFO's bagmænd at opdigte rettigheder til ».dk« fra USA og bedrage med en fiktiv overtagelse af kundeporteføljer via brancheforeningen FIL og sælge licens for opdigtede rettigheder til registranterne via DK Hostmaster A/S.

Domæneudvalgets omfattende brug af DIFO's opdigtede rettigheder fra ICANN og DIFO's fiktive overtagelse af opdigtede aftaler mellem foreningen FIL og domæneregistranter

I grundlaget for domæneloven - betænkning nr. 1450 om domænenavne - lagde domæneudvalget fejlagtigt til grund, at brancheforeningen FIL var administrator (*registry*) for ».dk« og var ejer af rettighederne til ».dk« efter en påstået tildeling fra IANA i USA, og at brancheforeningen FIL var leverandøren af ».dk« og havde indgået aftaler med registranter af .dk-domænenavne.

Domæneudvalget lagde derefter fejlagtigt til grund, at foreningen DIFO fra ICANN havde fået rettighederne til ».dk« overdraget fra brancheforeningen FIL og at DIFO havde overtaget brancheforeningen FILs påståede aftaler med registranter af .dk-domænenavne.

Med højesteretsdommer Jon Stokholm som formand gentog domæneudvalget formandens tidligere anbringender som advokat for DIFO i retssagerne mod DMS, og fejlagtigt lagde følgende til grund for domæneloven: (1) at det var ICANN, der havde tildelt foreningen DIFO opgaven med at administrere ».dk«; (2) at DIFO fra ICANN havde fået vide kompetencer og at DIFO ikke var underlagt retlige forpligtelser i forhold til hverken ICANN eller den danske regering, der retligt kunne forpligte DIFO til at forvalte ».dk« på en bestemt måde; (3) at DIFO's aftalegrundlag med ICANN ikke kunne påberåbes af danske registranter, og at konsekvensen af, at DIFO ikke iagttag ICANN's retningslinjer eller ikke opfyldte ICANN's forudsætninger alene kunne være, at DIFO af ICANN blev frataget retten til ».dk«; (4) at det er USA's regering via ICANN og foreningen DIFO - og ikke ISP'erne - der er leverandøren af domænenavne til registranterne.

Jon Stokholm og domæneudvalget konkluderede dertil fejlagtigt, at DIFO fra ICANN havde fået *eneret* til ».dk« og var blevet administrator for ».dk« og havde samme retlige råderum som det, der tilkommer en leverandør af abonnementstjenester i henhold til et løbende aftaleforhold.

På denne baggrund lagde Jon Stokholm og domæneudvalget fejlagtigt til grund for domæneloven, at DIFO var berettiget til at vedtage et regelsæt om ».dk«; at DIFO's regelsæt må ansues som DIFO's selvpålagte begrænsninger i eget virke i forhold til registranter og registratorer; at registranternes rettigheder til deres .dk-domænenavne udgøres alene af en ret til at modtage en tjenesteydelse fra DIFO mod betaling, på de vilkår DIFO til enhver tid har henvist til.

I forhold til domænenavne registreret før DIFO's påståede overtagelse af ».dk« lagde Jon Stokholm og domæneudvalget fejlagtigt til grund, at registranterne havde indgået deres registreringsaftaler med brancheforeningen FIL, og at DIFO's regelsæt alene udgør en ensidig ændring af de aftaler, som registranterne påstås at have indgået med brancheforeningen FIL.

Domæneudvalget lagde derefter som mål, at registranter efter DIFO's vilkår ikke længere ejer rettighederne til deres domænenavne, og at registreringer foretaget før DIFO ikke måtte få en bedre ret end registreringer, der er foretaget efter DIFO eller efter domænelovens ikrafttræden.

Er registranten utilfreds med DIFO's vilkår, kan registranten undlade at kontrahere med DIFO og må være foruden en tilstedeværelse under ».dk« lød det fra Jon Stokholm og domæneudvalget. DIFO's regelsæt kan til enhver tid ændres, og såfremt en registrant eller en registrator ikke kan acceptere sådanne ændringer, kan registranten eller registratoren opsige aftalen med DIFO.

For egen vindings skyld har medlemmerne af domæneudvalget således bygget og skræddersyet domæneloven på opdigtede og falske oplysninger og taget danskerne og Folketinget for nar.

Domænerettigheder før og efter foreningen DIFO's køb af skuffeselskabet af 1. juli 1999.

I deres betænkning og domæneloven brugte domæneudvalget betydelige kræfter på at definere registranternes retsstilling før og efter 1. juli 1999, hvor foreningen DIFO ifølge udvalget fik rettighederne til ».dk« fra ICANN og overtog brancheforeningen FILs påståede kundeportefølje og aftaler med domæneregistranter.

Domæneudvalget skrev bl.a. følgende i lovgrundlaget:

»Som udgangspunkt er det nødvendigt at opdele administrationen af .dk i to perioder: Tiden før DIFO blev oprettet, hvor organisationen FIL stod for administrationen af .dk (årene indtil 1. juli 1999), og tiden efter DIFO's stiftelse (fra 1. juli 1999).

På den baggrund kan der sondres mellem registreringer før og efter 1. juli 1999.(...)

Imidlertid er der registranter, som har registreret deres domænenavn før 1. juli 1999, der ikke vil anerkende DIFO's kompetence.(...).

Dette spørgsmål har imidlertid været behandlet i en retssag om domænenavnet co.dk, jf. afsnittet nedenfor om behandling ved domstolene.(...)

Udvalget finder imidlertid, at der i disse tilfælde må faldes tilbage på det retlige udgangspunkt for DIFO's ydelser.(...)

Selv om det måtte lægges til grund, at DIFO i et eller andet omfang er indtrådt i den tidligere hostmasters aftaleforhold med registranterne, må det antages, at dette omfang nødvendigvis må være ganske begrænset.

For det første ligger det klart, at der intet formelt aftaleforhold var mellem de tidligere registranter og det daværende hostmaster-selskab.

Det, der kommer nærmest en sådan aftaleretlig regulering, er de vilkår for registrering af domænenavne, som fandtes før etableringen af DIFO. (...)

En registrants rettighed til et domænenavn skal bedømmes på baggrund af det aftalemæssige forhold, hvormed retten er etableret.(...)

Udvalget finder det vigtigt, at alle registranter, det vil sige både registranter, der har registreret domænenavne under ».dk« før og efter 1. juli 1999, sidestilles, således de sikres samme retsstilling.(...)

En rammelov kan sidestille registreringer før og efter 1. juli 1999. (...)

Hermed ligestilles registreringer før og efter 1. juli 1999, og det sikres, at registreringer før 1. juli 1999 ikke får en bedre ret end registreringer, der er foretaget under DIFO eller efter lovens ikrafttræden. Dette opfylder et grundlæggende princip i et retssamfund om lighed for loven.«

Domæneudvalget har øjensynligt overset, at foreningen DIFO's køb af skuffeselskabet af 1. juli 1999 fra advokatfirmaet Stakemann i København intet har ændret ved såvel ISP'ernes rettigheder til deres kundeporteføljer som registranternes ejerskab af rettigheder til deres domænenavne.

Både før og efter den 1. juli 1999 ejer registranterne rettighederne til deres domænenavne.

Registranterne er blot - på illegalt vis og svigagtigt - blevet nægtet deres rettigheder.

Både før og efter den 1. juli 1999 ejer ISP'erne rettighederne til deres kundeporteføljer.

ISP'erne er blot - på illegalt vis og svigagtigt - blevet nægtet deres rettigheder.

Foreningen DIFO har ingen reel opbakning til sit virke

Modsat brancheforeningen FIL, der på demokratisk vis var forankret i internetsamfundet, er DIFO's virke hverken forankret i internetsamfundet eller i et demokratisk fundament.

DIFO's virke er forankret i rettigheder til ».dk« og i foreningens opfattelse af at være en leverandør af abonnements tjenester i henhold til et løbende aftaleforhold omkring ».dk«, hvor DIFO dikterer og ensidigt ændrer vilkårene for ISP'ere og registranternes adgang til ».dk«, og bl.a. har bestemt, at ISP'ere og registranternes rettigheder til deres domænenavne alene udgøres af en ret til at modtage en tjenesteydelse fra DIFO mod betaling, på de vilkår DIFO til enhver tid har henvist til.

I modsætning til andre interesseorganisationer - f.eks. brancheforeningen FIL, som havde en reel opbakning hos ISP'erne, der betalte kontingenter til FIL og implementerede FIL's regelsæt via deres respektive forretningsbetingelser - har foreningen DIFO ingen reel opbakning.

En reel opbakning fra den på papir flotte liste af DIFO- medlemmer ville øjeblikkeligt indebære en landsdækkende indførelse af foreningens regler, uden at Folketinget skulle vedtage en lov.

Ikke alene ville medlemmernes reelle opbakning til DIFO give DIFO adgang til at kunne vedtage regler om ISP'ernes levering af domænenavne, men en reel opbakning fra medlemmerne ville give DIFO adgang til at kunne regulere flere forhold, f.eks. forholdet mellem advokater og deres klienter (via Advokatsamfundet); forholdet mellem banker og deres kunder (via Finansrådet); forholdet mellem hotel - og restauranter og deres gæster (via Horesta); forholdet mellem industrivirksomheder og deres kunder (via Dansk Industri og Dansk Erhverv) mv.

Ingen af de store organisationer oplyste som medlem af foreningen DIFO har givet DIFO en reel opbakning. Foreningen DIFO har primært fungeret på grundlag af vennetjenester, og har ingen reel opbakning fra de oplyste medlemsorganisationer.

Mod passende vennetjenester og betalinger har personkredsen fra et bijobsnetværk tilmeldt deres arbejdsgivere som medlemmer af foreningen DIFO, uden at organisationerne reelt yder nogen opbakning til DIFO. Personkredsen derimod har via foreningen DIFO skaffet sig adgang til såvel ekstra indtægter - en andel af de ca. 5 mio. kroner, som DIFO årligt opkræver i licens for foreningens opdigtede rettigheder til .dk - som til værdifulde domænenavne og vennetjenester.

Uden de opdigtede rettigheder til ».dk« og licenspengene har foreningen DIFO hverken medlemmer eller opbakning til sit virke.

Havde foreningen DIFO haft en reel opbakning hos de oplyste medlemmer - eller blot hos f.eks. ISP'erne, således som brancheforeningen FIL havde - ville det ikke have været nødvendigt med opdigtede rettigheder til ».dk« og en domænelov bygget på falske oplysninger, for at kunne indføre foreningen DIFO's bestemmelser og regelsæt og kræve kontingenter af medlemmerne.

Foreningen DIFO's virke bygger på svindel og bedrageri og er udelukkende holdt i live kunstigt i kraft af en domænelov bygget på opdigtede og falske oplysninger. Domæneloven udgør et kynisk slør til en kriminel pengemaskine bygget af bagmændene til en velorganiseret økonomisk og cyberkriminalitet, og er udtryk for den halvoffentlige hemmelighed, at der bliver fusket og svindlet i forbindelse med dommernes bijobberi, særligt højesteretsdommernes omfattende bijobberi. Dette skal selvfølgelig bringes til ophør.

Skadevirkning af dommernes omfattende bijobberi: Vildledning af Folketinget og samfundet

Hvad dommerne laver i egen fritid er principielt deres privatsag, hvis ikke de i fritiden skaffede sig bijobs og ekstraindtægter ved at sælge fusk og svindel i hovedstillingen, eller i nævn og råd og udvalg, således som det er sket, jf. f.eks. sagerne om rettigheder til domænenavne i Danmark.

Nogle netværk af dommere har i årevis ikke passet deres arbejde ordentligt, men har i stedet bijobbet sig til millioner og fusket og svindlet til fordel for bijobsleverandører. Nogle af dem er gået så vidt i deres jagt på bijobs, at de i årevis gennem arbejde i nævn og udvalg systematisk har vildledt politikerne for unødigt at skabe et behov for flere dommere i nævn, råd og udvalg.

Et konkret eksempel herpå er højesteretsdommer Lene Pagter Kristensens og landsdommer Kaspar Linkis netværk, der bl.a. skabte sig bijobs ved unødigt at kræve et nævn med dommere for at kunne løse konflikter om domænenavne på internettet, selvom netop denne type opgaver på internettet på glimrende vis allerede er varetaget på global plan uden brug af dommere.

Internettet og domænenavne er globale fænomener, der kræver global koordinering, således at internetbrugerne – ud fra globale regler og principper - på forhånd har en rimelig vished om deres rettigheder på internettet. Konflikter om f.eks. domænenavne kan derfor løses på grundlag af globale standard regler bygget på ekspertise og erfaringer fra hele kloden.

Som koordinator af internettets anliggender på globalplan har organisationen ICANN udarbejdet, gennemprøvet og universelt fået anerkendt procedurer og regler for løsning af konflikter om domænenavne på internettet: »Uniform Domain Name Dispute Resolution Policy« eller »UDRP«.

UDRP har hele tiden kunne bruges til at løse domænenavnekonflikter i Danmark, og UDRP stiller ingen krav om, at man skal være dommer, endsige landsrets- eller højesteretsdommer, for at agere konfliktløser på internettet. Det er i øvrigt det samme UDRP, der nu er vedtaget i domæneloven til at løse konflikter, når det gælder nye topdomæne som f.eks. ».danmark« og ».jylland«.

Formålet med den eksklusive forening DIFO har imidlertid været, at skabe ekstraindtægter til bagmændene, juraprofessor Mads Bryde Andersen, højesteretsdommer Lene Pagter Kristensen, landsdommer Kaspar Linkis og deres netværk. Derfor passede ICANN's globale procedurer og regler om domænenavne ikke i netværkets plan.

I deres evige jagt på ekstra indtægter, og med henblik på at sikre højesteretsdommer Lene Pagter Kristensen og landsdommer Kaspar Linkis bijobs, vildledte netværket - der fik advokat Jon Stokholm udnævnt højesteretsdommer - Folketinget med opdigtede rettigheder til ».dk« fra USA.

I modstrøm til den globale udvikling og den globale koordinering på internettet oprettede bijobsnetværket lokale procedurer og regler bygget på opdigtede og falske rettigheder fra ICANN og skabte unødigt et behov for et nævn med dommere som højesteretsdommer Lene Pagter Kristensen og landsdommer Kaspar Linkis for at kunne løse domænenavnetvister på internettet.

Herefter vildledte netværket Folketinget - gennem deres udvalgsarbejde, jf. betænkning nr. 1450 om domænenavne - til at lovfæste deres påfund, således at dommeres unødige bijobs hos den private foreningen DIFO siges at være udført "efter ønske fra politikerne", som bliver beskyldt for at være dobbeltmoraliske, når de kritiserer dommere for deres omfattende bijobberi, idet dommerne blot mener at gøre det, som politikerne selv har vedtaget.

Dommerstandens synspunkter

Den danske dommerstand har via dommerforeningen - formanden Mikael Sjöberg - over for Folketinget og offentligheden gjort gældende, at dommernes bijobberi absolut ikke går ud over hverken produktiviteten eller kvaliteten ved domstolene, at der - med henvisning til tidligere professor Eva Smiths synspunkter - ikke er fremlagt eksempler, hvor kvaliteten af arbejdet ved domstolene er påvirket af dommernes bijobberi eller hvor dommere skulle have gjort sig inhabile gennem deres bijobs, at dommers bijobberi slet ikke gør dommere inhabile, at en part nok skal påberåbe sig inhabilitet, hvis der er den mindste mistanke om noget sådant, at dommerne gennem deres arbejde i blandt andet nævn og råd udfører en vigtig samfundsmæssig opgave på en meget smidig og billig måde.

Baseret på beviseligt fakta fremstår ovenstående forsøg på at forsvare dommernes omfattende bijobberi og det fusk og svindel, der følger med, ganske tomt og uunderbygget.

Alene højesteretsdommer Lene Pagter Kristensens og landsdommer Kaspar Linkis bijobberi hos foreningen DIFO har beviseligt genereret over 50 svigagtige dommerafgørelser i nævn, byret, landsret, Sø- og Handelsret og Højesteret, og har medført fusk i lovforberedende udvalg og vildledning af Folketinget. Ingen uvildige undersøgelser vil - efter en gennemgang af de faktiske hændelser og dokumentation - kunne bakke op om dommernes nuværende metoder bygget på opdigtede historier og løgne.

Dommerstandens påstand om, at der ikke er fremlagt eksempler på fusk og svindel i forbindelse med dommers bijobberi, lyder hult, og er endnu et vidne om dommernes ekstraordinære evner til at benægte beviseligt fakta, for i stedet at fuske sig frem til noget andet, og dække over hinanden.

Mange borgere og virksomheder, herunder undertegnede, har talrige gange over for såvel Domstolsstyrelsen som for domstolene påpeget adskillige fusk og svindel i forbindelse med dommers bijobberi, men er samtlige gange blevet afvist. Flere stævninger med dokumenteret påstande om fusk og svindel i forbindelse med dommers bijobberi er ligeledes blevet afvist.

På internettet og på hjemmesiden www.folkedomstolen.org er flere eksempler på dommers fusk og svindel i forbindelse med bijobberi fremlagt. Udefra uvildig dokumentation - Googles statistik - kan det konstateres, at hjemmesiden flittigt har haft besøg af mange med IP-nr. fra domstolene.

Dommernes hidtil reaktion har været at flygte som en flok skræmte kyllinger og gemme sig. De store dommere, som i årevis har fusket sig til millioner og intimideret mange til tavshed, har alligevel ikke "nosserne" til at stå frem i samfundet og blive konfronteret med sandheden.

Mange borgere og virksomheder, herunder undertegnede, har talrige gange påberåbt sig dommers - herunder højesteretsdommers - inhabilitet, men er pure blevet afvist af de selvsamme dommere, der nu henviser til en parts påberåbelse af inhabilitet som værende en garanti mod inhabilitet.

Faktum er imidlertid, at en parts påstand om inhabilitet er ganske værdiløs, og er kun til skade for parten selv, som bl.a. kan se frem til at tabe sin sag og blive idømt større sagsomkostninger. Det er nemlig dommerne selv, der afgør, om de er inhabile eller ej. Og som dommerforeningen selv har påpeget, har dommerne aldrig anset sig for at være inhabile på grund af bijobberi.

Dokumenterede erfaringer har vist, at dommerne - især højesteretsdommerne - til enhver tid har kunnet fuske og svindle sig frem til et ønskede resultat, uanset fakta og bevismateriale.

Opgør med dommernes omfattende bijobberi og den skade, det påfører samfundet

Skadevirkningen af dommernes omfattende bijobberi og afhængighedsforhold til bijobsleverandører - fusk og svindel ved domstolene og i nævn og råd, vildledning af Folketinget gennem udvalgsarbejde og "nødløgn"- kan nu påvises at smitte af på såvel Folketingets som på regeringens beslutningsgrundlag. Love og beslutninger er blevet taget på grundlag af opdigtede og falske oplysninger. Dette skal stoppes hurtigst muligt.

Som den eneste gruppe i dette samfund har dommerne - især højesteretsdommerne - kunnet fuske og svindle og derefter frikende sig selv og hinanden, også når det beviseligt står klart for samfundet, at de har fusket og svindlet.

Derfor kræver det særlige foranstaltninger at dæmme op for den slags samfundsskadelige aktiviteter, hvor dommere får deres andel af udbyttet fra økonomiske kriminalitet udbetalt, maskeret som bijobs.

Der er brug for en gennemgribende politisk oprydning i forhold til dommernes bijobberi og reglerne om deres habilitet. Et forbud mod højesteretsdommernes bijobberi og en revision af proceduren for udnævnelse af højesteretsdommere vil være en god start.

Dommerstandens opfordringer om at fremlægge eksempler til støtte for tidligere professor Eva Smiths synspunkter kan hermed blive imødekommet.

Domstolene har truffet ca. 50 afgørelser omkring rettigheder til domænenavne i Danmark. Bortset fra 3 af disse afgørelser, hvor kvaliteten kan siges at være nogenlunde acceptabelt, udgør samtlige af landets domstolsafgørelser i forhold til domænenavne en del af en lang liste af eksempler, hvor dommers bijobberi har ført til fejl, fusk eller svindel ved domstolene.

Altså gennemgående en dårligere kvalitet ved domstolene når én eller flere dommere har bijobs i et fagområde. Og kvalitet betyder ikke, at sagsøgerne får medhold. Faktisk fik sagsøgerne kun medhold ved den ene af de tre nævnte afgørelser, hvor kvaliteten kan siges at være acceptabel.

Der er således frit valg på alle hylder blandt domstolenes afgørelser omkring domænenavne og omkring foreningen DIFO's påståede rettigheder i forhold til ».dk«, bortset fra følgende:

- 1) Østre Landsrets afgørelse, hvor dommerforeningens formand Mikael Sjöberg og kolleger sår tvivl om foreningen DIFO's påståede rettigheder fra USA og nedlagde et forbud mod foreningens beslutning om at inddrage domænenavnet co.dk;
- 2) Østre Landsrets afgørelse, hvor tidligere landsdommer Holger Kallehauge og kolleger kraftigt satte spørgsmålstegn ved foreningen DIFO's metoder, men undlod at give sagsøgerne medhold;
- 3) Sø- og Handelsrets afgørelse, hvor dommer Claus Forum Petersen og kolleger satte spørgsmålstegn ved højesterets afgørelse omkring DIFO's rettigheder, men undlod at give sagsøgerne medhold.

De resterende domstolsafgørelser omkring rettigheder til domænenavne illustrerer den sjusk og fusk og svindel, der foregår ved landets domstole i forbindelse med dommers bijobberi, særligt ved højesteret, landets højborg for dommerbijobberi. Her er dommernes dumpeprocent 100.

Skønt højesteret menes at huse landets skarpeste jurister, er det tilsyneladende ikke lykkedes disse skarpe jurister at sætte sig ind i de ganske almindelige foreningsretlige regler eller læse og forstå to aftaler på henholdsvis tre og fire sider, indgået mellem organisationen ICANN og USA's regering. Det omfattende bijobberi og afhængighedsforhold til bijobsleverandører stod øjensynlig i vejen.

At dømme fra kvaliteten af deres arbejde ser det ikke ud til, at det er højesteretsdommernes dygtighed og flid, som bijobsleverandørerne årligt betalte millioner af kroner for at få adgang til. Højesteretsdommerne solgte og leverede fusk og svindel ved domstolene til deres leverandører, jf. f.eks. sagerne om rettigheder til domænenavne i Danmark. Og det var det, køberne flokkedes om.

Den form for trafik, hvor dommere får incitament til at fuske og svindle i deres embede, bør ikke kunne finde sted i et retssamfund som det danske. Det kræver, at de folkevalgte politikere håndhæver deres autoritet og foretager en grundig oprydning i bl.a. Justitsministeriet og justitsvæsenet, hvor "nødløgne" og vildledning hidtil har været en del af de standardmetoder.

Mange af de opgaver, som dommerne udfører i nævn og råd, kan sagtens blive udført af advokater og professorer og sagkyndige, endda på en mere smidig, gennemsigtigt og billig måde. Domstolenes neutralitet og uafhængighed er for vigtig for retssamfundet til at blive sat til salg på bijobsmarkedet, særligt når salget kun er til gavn for et meget snævert netværk af dommere.

På bedst demokratisk vis antager vi, at Folketinget vil give justitsministeren - og dermed dommerstanden - en mulighed for at kommentere de anviste eksempler på fusk og svindel ved domstolene og vildledning af Folketinget i forbindelse med dommers bijobberi.

Hvis og når sådanne kommentarer foreligger, vil vi anmode om en mulighed for at supplere dem, således at medlemmerne af Folketinget træffer deres politiske beslutninger på et grundlag, der er ordentligt og rimeligt oplyst. Hele sandheden skulle gerne komme frem i lyset.

Vi antager, at Folketinget selvfølgelig ikke vil acceptere, at landets love bygges på opdigtede og falske oplysninger, og at love som f.eks. domæneloven, som er kommet til på uærlig vis, ikke kan stå ved magt.

---000---

Dokumenter vedhæftet som bilag:

Bilag 1:

Foreningen DIFO's driftsoverenskomst med skuffeselskabet A/S PSE NR. 5516 af 1. juli 1999 - nu DK Hostmaster A/S - hvor DIFO »efter delegering fra ICANN/IANA ... uddelegerer sine kompetencer til at delegere domænenavne under .dk« til DK Hostmaster A/S.

Ti gengæld for sine »ydelse« - uddelegering af kompetencer til DK Hostmaster A/S - kræver foreningen DIFO betaling af »en licensafgift, der på aftaletidspunktet udgør kr. 10,- ekskl. moms pr. år pr. registreret domæne«.

Dokumentet er ved en selvkontrahering underskrevet af de samme personer på begge sider af bordet, Mads Bryde Andersen og Martin von Haller Grønæk, der som formand og næstformand for både foreningen DIFO's og DK Hostmaster A/S' bestyrelse har indgået aftalen med sig selv.

Bilag 2:

DK Hostmaster A/S' svar på ofte stillede spørgsmål, med bl.a. følgende spørgsmål og svar:
»Hvordan har DK Hostmaster A/S fået retten til .dk – og hvor kommer denne ret fra?

Svaret på dette spørgsmål må hentes i USA, hvor ICANN (s.d.) har sin oprindelse. Som man kan læse nærmere om på ICANN's hjemmeside (www.icann.org), blev der i 1999 indgået en aftale mellem US Department of Commerce og ICANN, hvorved reglerne om Internet-adressering blev lagt fast. I konsekvens af denne aftale er det ICANN, der træffer afgørelse om, hvilke nye landområder (ccTLD), der skal oprettes, og hvem, som skal være registrant (indehaver).

I februar 2000 traf ICANN afgørelse om at DIFO, skulle indtræde som registrant for .dk. Afgørelsen blev truffet efter høring hos Forskningsministeriet. DIFO har derefter indsat DK Hostmaster A/S som administrator af DIFO's rettigheder.«

Bilag 3:

Forskningsministeriets brev af 8. juli 1998 til ISP'ernes brancheforening, Foreningen af Internet Leverandører (FIL), vedr. »omorganisering af den danske hostmaster-funktion« og »Rammeaftale /MoU om hostmaster-funktionen og om ISP'ernes administration af adresser/domænenavne«

Forskningsministeriet havde hverken de fornødne juridiske rettigheder til ».dk« eller hjemmel til at kunne bestemme over ISP'ernes produkter og ydelser som f.eks. domænenavne, og opfordrede derfor ISP'erne om at regulere sig selv via en overenskomst, en rammeaftale kaldet »Memorandum of Understanding (MoU)«, mellem alle relevante aktører.

Den oprindelige plan fra Forskningsministeriet og foreningen FIL bygger på ISP'ernes administration af deres egne services og ydelser, fri konkurrence mellem ISP'erne, registranternes ejerskab af rettighederne til deres domænenavne og registranternes mulighed for at medtage deres domænenavne ved skift af ISP'er.

Bilag 4:

Udskrift fra IANA's administratordatabase for ».dk« topdomænet, udtaget den 16. november 1996. Dokumentet viser, at det pr. den 16. november 1996 var selskabet DKnet, Fruebjergvej 3, 2100 København Ø, der var administrator for ».dk« og var registreret i administratordatabasen hos IANA i USA. Det var således ikke ISP'ernes brancheforening, Foreningen af Internet Leverandører (FIL), der var administrator for ».dk« eller var registreret i administratordatabasen.

IANA's registrering af DKnet A/S i administratordatabasen indebærer ikke, at DKnet A/S havde fået rettighederne til ».dk« eller havde indgået aftaler med ISP'ernes domænekunder.

DKnet A/S var nødt til at indgå en hostmasteraftale med ISP'erne for at få fastlagt sine rettigheder og kompetencer, og aftalen blev indgået med ISP'erne via deres brancheforening, Foreningen af Internet Leverandører (FIL).

Bilag 5:

Udskrift fra IANA's administratordatabase for flere landekodedomænenavne, udtaget i 1999. Dokumentet viser, jf. side 6, at det pr. 26. august 1999 var selskabet DK Hostmaster A/S, Fruebjergvej 3, 2100 København Ø, der var administrator for ».dk« og var registreret i administratordatabasen hos IANA i USA.

Af [bilag 6 side 4](#) fremgår det, at DKnet A/S pr. 29. maj 1998 foretog navnforandring til DK Hostmaster A/S. Af [bilag 9 side 6](#) fremgår det, at skuffeselskabet A/S PSE NR. 5516 af 1. juli 1999 først foretog navnforandring til DK Hostmaster A/S den 13. januar 2000.

[Bilag 5](#) viser, at pr. den 26. august 1999 var det stadig DKnet A/S - under navnet DK Hostmaster A/S - og ikke brancheforeningen FIL, der var administrator for ».dk« og var registreret i administratordatabasen.

Brancheforeningen FIL har på intet tidspunkt været administrator for ».dk« eller indgået aftaler med domæneregistranter eller haft domænekundeportefølje at overdrage til foreningen DIFO.

Bilag 6:

Selskabsudskrift for DKnet A/S, CVR nr. 18 01 37 46. Den 29. maj 1998 ændrede selskabet sit navn til DK Hostmaster A/S. Den 19. januar 2000 ændrede selskabet sit navn til Aktieselskabet af 7. december 1999.

Bilag 7:

Selskabsudskrift for DK Hostmaster A/S, CVR nr. 24 21 03 75, skuffeselskabet A/S PSE nr. 5516 af 1. juli 1999. Her fremgår det, at skuffeselskabet blev stiftet den 1. juli 1999 af ApS108426 VX 10.312 ApS, c/o Advokatfirmaet Stakemann, og at selskabet den 13. januar 2000 ændrede sit navn til DK Hostmaster A/S.

Bilag 8:

Årsregnskab for DK Hostmaster A/S, CVR nr. 24 21 03 75, (skuffeselskabet A/S PSE nr. 5516 af 1. juli 1999), med ledelsens årsberetning for perioden 1. juli 1999 - 31. december 2000.

Her fremgår bl.a., at skuffeselskabet blev købt af foreningen DIFO, med lånte 500.000 kr. i Unibank, og at skuffeselskabet købte de 2 UNIX-maskiner som DKnet A/S anvendte til at være administrator for ».dk« og overtog aktiviteterne fra DKnet A/S i efteråret 1999.

Det fremgår, at den database for .dk domæner, som skuffeselskabet overtog fra DKnet A/S, ikke var ajourført med hensyn til registranternes identitet og adresseoplysninger.

Det fremgår, at foreningen DIFO ultimo 1999 indledte forhandlinger med ICANN om ændring af oplysningerne for .dk i IANAs administratordatabase, at foreningen DIFO er aktionær i selskabet, og at selskabet betalte 2.518.380,- kr. i »licens« til aktionæren.

Bilag 9:

Årsregnskab for foreningen DIFO, med ledelsens årsberetning for perioden 1. juli 1999 - 31. december 2000. Her fremgår bl.a., at Foreningen af Internet Leverandører – efter opfordring af Forskningsministeren – indkaldte i efteråret 1998 en kreds af organisationer mv. med tilknytning til den danske del af Internettet til et samarbejde, og at dette samarbejde resulterede i stiftelse af foreningen DIFO.

Det fremgår, at en stor del af DIFO's arbejde i beretningsåret har drejet sig om udformningen af de regler, der skulle gælde for .dk-navnerummet, at det regelsæt DIFO overtog (fra ???) havde en række mangler, som DIFO's bestyrelse mente burde rettes, at DIFO den 21. februar 2000 vedtog et regelsæt for registrering, administration og konfliktløsning vedrørende domænenavne under top level domænet .dk.

Det fremgår, at DIFO som nydannelse etablerede et Klagenævn for Domænenavne, at højesteretsdommer Lene Pagter Kristensen og landsdommer Kasper Linkis blev udpeget som nævnets formand og næstformand, at nævnets første møde bar præg af, at nævnet skulle tage stilling til sin egen kompetence, som var blevet anfægtet, at der opstod en uklarhed om nævnets kompetence i henhold til DIFO's regelsæt, at nævnet vurderede, at det alene havde kompetence i forhold til de domæner, der var registreret efter den 21. februar 2000 samt for de domæner, hvor den indklagede accepterede nævnets kompetence til at behandle klagen, at DIFO's bestyrelse anså sig kompetent til at træffe afgørelse i sager, hvor nævnet ikke havde en accept fra registrarer.

Det fremgår, at DIFO over for Konkurrencestyrelsen har redegjort for sin beslutning om at inddrage co.dk, og har gjort gældende, at muligheden for at inddrage domænenavne i henhold til pkt. 4.1 i foreningen DIFO's regelsæt har hjemmel i foreningens vedtægter, at reglen alene er beregnet til at sikre det danske Internetnavnerums gennemskuelighed og integritet, at der ikke er tale om en regel, der skal eller kan begrænse produktion, afsætning eller teknisk udvikling til skade for forbrugerne ligesom det heller ikke har haft en sådan konkurrencebegrænsende effekt til følge.

Det fremgår, at foreningen DIFO ikke opkræver kontingenter af sine medlemmer, og at foreningens indtægter alene består af salg af licens for registrerede domænenavne under ».dk«.

---000---

Tak for det store arbejde i Folketinget.

Eventuelle spørgsmål og henvendelser bedes venligst sendt elektronisk til digital@digital.co.dk.

Med venlig hilsen
Digital Marketing Support ApS

Anani Voulé

